

Kral s hłowu wijesche. Ty by mi sterje muž, niz jenož mudry ale tež duschny. Ach, schtó by wjazy tajkich poddanow měl. Tvoja wola by stań!“

Na to Hryehor hšcže bóle sežołtni a bu kaž schwabl. „Měj džak!“ wotmolwi Marcžin. A nětko bynano byměł tšecžu próstwu wuprajicž. Kaž byšchu, je to někajki wožobny knjes, kiž by na nascheho tachanta měri a tebi do wušchow bynczi. Těho dla hšcže pokornje prošchu: Sakaž jemu to, so cže njeby wospjet taf sčezjował.“

A jako kral tež to byłubi, by Hryehorjej žołcž pšchela a bymjercž jeho šhrabny. — —

Michał a Marcžin wostaschtaj hšcže wjele lět w bratrowstwje žiwaj. Michał by Marcžinej rad lubje schtó wě schtó dał, so bē s cžěbna taf mudrje a wutrobnje wumóhl. Tón bywěrnny pšhecžel pať nicžo njewja. Těnož k temu da by nawabicž, so bēšche wot nětka kóždy bywjaty džěń luby tachantski hšcž, wožrjedž duchownych knjesow na cžěbnym stole.

Lubin a Lubinka

abo

sałoženje Lubija.

W Szerbach wschelake městne mjena nadeńdzemy. Někotre by kětrowo džiwne, jako: Holza, Kutu, Sama, Pakostniza a Tsi Žony a taf dale. S cžeho to abo tamne mjeno pšchińdže, da by pola mnohich taf a hinať wukładowacž. Žane pať njeje žyle bjes pšchicžiny date.

Byšmawucženi a rěcžespytni by wjele próžy měli, so bychu wušlědžili, kajki sałožk maja šerbste wby a města. Pola někotrych wschať to njeje cžěžka wěž; mnohošcž tych mjenow pať je wot mužow wsata, kotsiž by w satarstu tute wby sałožili. — Butežy by mjenuja po bywojim sałožerju Buť, Šchekežy po sałožerju Šheť.

A wjele druhich mjenow hšcže wujabnjene njeby. Kelto napinanja myšlow stej jenož mjenje Minakať a Nješwacžidlo wubudžalej! A schtó je, kiž móže nam njedwělowny wuložk dacž? A schtó wuloži nam žyle s połnej wěrnoscžu mjena: Krebja, Klětno, Mart a Bart?